

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: A fővárosi közigazgatás szelleme

Forrás:

Uj Pesti album

Bp.

(Helv)

1920. V. 23.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

664.6

Hely

Idő

1920

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapest töváros házinyomdája 1919.

Pesti album.

A pesti pékinasról beszélgettünk. A pesti pékinasról, a ki, ha, mondjuk, 1916-ban lépett jövendő hivatásának útjára, ma már nem is pékinas, hanem felszabadult sütősegéd, de azért teljes joggal zavarba jöhet arra a kérdésre, hogy mit nevezünk valamikor — zsömlének? Vagy: mi az a Stefánia-kifli? Mi a pasztrána? A császárszömlé? Vagy akár csak a *fehér kenyér*? Ha azzal felel, hogy egyszerűen vállat von vagy néma csodálkozással mereszi rád a szemét, ezen nem szabad se megütődnöd, se méregbe jönnöd. Joga van hozzá, hogy ezekben a kérdésekben teljesen tudatlan legyen. Mert a mikor ő a pékiskolába került a dagasztó teknőhöz és a gyuródeszkához, a sütőművészetnek ezek az alkotásai már legfőlebb névben éltek csak, a valóságukban többé nem voltak jelen. Teóriában, ábrákból és könyvekből esetleg tanulhatta a zsömlét meg a kiflit. De gyakorlat teszi a mestert. Gyakorlati megismerésre pedig igazán nem volt alkalma a zsömlének vagy a kiflinek sem a sütésében, sem az evésében. Ha csak be nem kukkantott azokba a „zugiskolákba“, a melyekben idősebb kollégák azokat a bizonyos főnőtt kalácsokat produkáltak, a melyeknek csak a *tilos* voltuk ize adott némi élvezhetőséget. A háborúnak vége van. A béke nem irgalmasabb nála. De a jó Isten kegyelméből arra megvan a kilátásunk, hogy egy idő múlva legalább a zsömlét megint visszakapjuk majd. Ez nem marad örök száműzetésben. De ha liszt meg víz meg tűzrevaló lesz is majd esetleg hozzá, a legujabb korosztályu péksegéd-nemzedék honnan veszi a művészetet, hogy zsömlévé vagy kiflivé formálja a nyersanyagot? Ezek szegények kénytelenek lesznek először is a felszabaduló-leveletüket bevetni a kemenczébe és újra kezdeni a mesterségük elemi iskoláját. (sz.)